

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ
REDACCIÓ
CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
núm. 27, pis 2.º
BARCELONA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

LA NOVELA DE LA VIDA.

VI.

Passan mesos, y anys y panys. Un vapor deixa anar l'ancla al mitj del port y un senyor gras, de xeixanta anys, cabells blancs y cara arrugada, salta a una llanxeta acompanyat de dos jóves morenys y elegants. Lo porte del senyor es rumbós: tot ell respira riquesa. Qui és?

Ningú 'l coneix; pero nosaltres sí: es 'lo llauner, es en Benet de la Llúcia, sino que ara 's diu don Benito. S'han realitat tots los seus somnis y si va marxar carregat de malas intencions, ha tornat carregat d'un-sas. Ja no es aquell home vivaratcho, més prompte que la vista, que feya tronar y ploure; es un senyor reposat y flemàtic: lo sol tropical 'l hi ha fet tornar la cara negra, pero no tant negra com la seva conciencia.

Va anarse 'n pera no tornar sino rich y ha complert lo seu vot, es rich, riquíssim, pero n'ha fet a l'alsada d'un campanar. Ja ha sigut casat un altre vegada, ab una cubana opulenta: va quedar viuudo per segon cop y, fruyt d'aquest matrimoni, porta avuy dos jovenets de divuyt y vintitres anys.

Al veure's altre cop a sa aymada patria l'esperit se 'l hi aixampla; cas: 'l hi surt per la màniga, qu' es ample com lo seu esperit. Ab la activitat que 'ls treballs y las viscissituds 'l hi han comunicat, compra una casa, amobla reglament lo primer pis, s'hi instala, y al contemplarse en aquellas luxosas habitacions, rodejat de tots los gustos y comoditats que 'l refinament modern ha inventat pera daurar la existencia, don Benito, olvidante del seu passat, de las ollas de llaua, de sas penas, de la Roseta, de la Llúcia y de la Americana, s'gira als seus dos fills, que se 'l miran ab aquella sonriseta propia dels que han nascut baix lo sol de Cuba; y exclama ab tota la boca:

—Avuy, avuy soch felis: hi sapigut vence tolas las dificultats, hi traspasat tots los obstacles y he lograt arribar al lloch que 'l meu destí m' ensenyaba en somnis. Qu' hermós es ara 'l mon! que bonich es tot lo que 'm volta! que agradable m' es la vida! Avuy soch felis, avuy comenso a viure.

L'endemà don Benito s'encostipa com un bestia, 's flica al lit, se 'l hi gira una pulmonia, y mor' lo mateix que un pollet.

EPÍLECH.

Es una magnifica tarde entre cinch y sis.

Don Benito ó en Benet (l'autor ignora al altre mon quin tracte 's dona a la gent) truca a las portas del cel, carregat ab los documents justificatius que acreditan las missas que s'han dit, los ciris que s'han cremat, lo bè que s'ha fet fer pè 'ls altres y 'l mal que s'ha fet ell mateix.

Sant Pere, menjant una llesca de pa sucat ab tomà-tech, guayta per una finestra.

—Què se 'us ofereix, mestre? diu lo vellet quan s'ha acabat d'empassar la caixalada que tenia a la boca.

—Vinch aquí... ¿no es aquí 'l cel?—Sí qu' es aquí—Donchs, bueno; vinch pera entrar al cel.

Sant Pere deixa 'l pa sobre 'l pedris de la finestra y treynt més lo cap per veure bè a n' en Benet.

—Aneu molt mal informat, 'l hi diu; aquí no hi entra may ningú.—No? Y ara! Y donchs ¿per què serveix 'lo cel?—Per tenir contents als bons minyons de la terra.—[Bó]—Ab aixó, dispenséu; ja 'us ne podéu entornar avans no 's fassi tart, que per aquí podriau pendre mal.

Del cel al infern no hi ha més que un pas.

En Benet se revesteix de valor y truca a las portas del infern. Si, Déu t' n darà! com si parlés ab los gegants!

—Ves ahont, aniré ara ab tots aquests trastos, pensa en Benet mirantse 'l feix de papers; ¡no hi ha més, haig d'entrar!

Y torna a trucar ab més forza, fins que se senten passos per dins. S'obran las portas de bat-a-bat y surt un dimoni més lleig que un diable.

—Què vols que t' obri 'l cap? diu ab una veu que fa furió de sofre, mirant a n' en Benet.

—Lo que jo voldria era que m' obrissin las portas, respon lo pobr'home tot fent muecas per veure si 's pot senyar d' amagatolis.

—Bé, ja las tens obertas, ¿que vols ara?—Ara vull entrar.—¿A què fer?—¿No es aquí 'l infern?—Ja veuras, no m' apuris la paciència; tórnat' n per allí hont has vingut, y deixat de ximpleries. Al infern no hi entra ningú.—Vaja, lo mateix que allà. Donchs ¿per què es 'l infern?—Per fer por a las criatures.—[Si qu' està bonich! Y, sent aixís, zahont han de anar la gent quan moren?—¿Ahont? Al cementiri.]

Lo pare de n Benet ho havia endavinat: aqueix es lo fi de la novela de la vida.

C. GUMÀ.

LOS ESTREMS NO 'S TOCAN.

Lo Sr. Pere es un senyor vellet, que no més 's cuida dels seus talers y passa tot lo sant dia en una quadra que té llogada en una travessia del Portal Nou.

Lo Sr. Pere no té historia g'l habeu vist un quart donant disposicions ocupantse de la filatura ó de las ventas? Donchs ja l' habeu vist tota la vida. Repetesch que no té historia porque no ha fet res de particular. Quan era jove ni siquiera va fer gimnastica: després va pagar 42 duros a una societat de quintas per no agafá 'l fusell. Algun conegut seu anaba a pendre café després de dinar per lo qual lo Sr. Pere se 'n va separar a fi de evitar compromisos, donchs a n' ell no 'l hi agradan gastos superfluos y desseguida d' haber dinat s' en torna a la quadra.

Tampoch es d' aquells vells que defensan lo temps dels frares: ell no s' entusiasma per res; lo mateix li té que governin los blancs que 'ls vermells; los episodis de la patria no arriban a son oïdo, l' qual no sent altra cosa del demati al vespre que 'l monótono traquetex dels talers.

Lo Sr. Pere no pot contar rè porque may 'l hi ha passat rè.

Ni siquiera l'hihan sortit a robar un cop a la vida. No ha tingut cap perdua en lo negoci porque no 's ha volgut arriscar may, deixant las cosas tal com las trobá del seus avis. Tampoch conta que 's divertís en tal ó qual época anant a fer una fontada, ó cosa per 'l estil puig que may ha anat en lloch. Sab que la gent es aficionada a viatjar y a veure y saber cosas novas; pero a n' ell tant se 'l hi dona.

Si may algun comprador, distret, al despedirse d' ell li diu:—«Estigui bó, recados a la senyora...», ó sencillament «espressions», may se pren la modestia de enterarlo ni de dirli que ell no té senyora ni parents.

Lo nostre heroe no té necessitat d' afeïtarse porque 'l pèl tampoch li creix. Es magret de cara; pero ab tot té una mica de panxa.

Va tot lo dia ab un casquet negre, americana, feta per un sastre de carreró y pantalons de fil molt amplas que apenas li tapan 'ls tormells. En ell lo més reforçat de tot son las sabatas ab lligams y ullets, fetas per l' artista de més confiansa del carrer de la Tapineria.

Que 's pensan que va a misa cada diumenge com tots los vells?

¡Cal no senyor... ell hi va quan se troba desocupat, puig si la feyna no 'l hi permet anarhi, no 's en posa cap pedra al fetja.

Una vegada 'l volian fé obrer de la parroquia; pero ni menes l'hi van arribar a dir, porque 'l rector va trobarlo massa rata, de modo que 'l Sr. Pere no va saberne ser.

No 's creguin tampoch que ab tant trevallar s' hagi fet una fortuna; no té prou talent per ferla, si bé es vritat que per guanyar diners, no 's necessita ser molt sabi ja que d' aquests últims n' hem vist una pila morintse de gana. Pero a n' al dit senyor l'hi dol en gran manera lo gastarse un duro per guanyarne dos l' endemà.

Avuy me toca ferhi una visita.

Com que soch comissionista, pot ser li arregaré algun pedrido. Si no fos lo llas universal del comerç com se comprendria que jo 'm tractés ab aquest home...? ¡Jo que soch lo revers de la medalla! sempre amant de novetats, aficionat a batxillejar lo dels altres y desitjós de saber tot lo que passa; fins tinch lo defecte de ferme ab la genteta del veynat per saber a cada moment historias novas. Confesso la mèva debilitat; no més en surtint de casa y passejant solet pè 'l carrer ja disfruto més que un rich acaudalat al satisfer sos capritxos més rars.

En la botigueta de la cantonada han posat un romanso nou, donchs yo lleigeixo tot lo que 's pot sense girar full, m' imagino lo demes de la historia y seguiria pensanthi un bon rato, si un altra cosa no 'm llamés la atenció.

Son los cromos del frente d' una tenda de marches dorats. Allí hi veig reys y princeps y 'm formo una idea a la mèva manera de las costums d' aquells personatjes. Després me tinch d' aturar a escoltar l' americana que toca un orga d' allí a la vora. ¡Una americana! ¡Quantas cosas no recorda...!

Trobo luego algun company y tinch de parlar ab ell de literatura, arts, politica ó dels sucessos més importants del dia.

Y aniria seguint tot lo dia d' aquesta manera, sino

tingués res que fer; pero job desdita...! Toca la primera batallada de las nou... hora de anar al despatx, hora d' anar a guanyar-se la vida perque a casa no hi portan res; y las historias y quentos tampoch produheixen res; llavors tinc de deixar totas aquestas emocions tan agradables per un treball real y positiu.

Pero tot anant al despatx encara puch fixarme un segon ab una noya que s' esta cusint darrera 'ls vidres d' un balco. La noya m' mira de prompte y luego torna a dirigir la vista a la feyna sense fer més cas de mi.

Llavors jo penso: aquesta ja espera al seu promès. ¿Serà guapo...? ¿serà lleit...? ¿La farà felis ó desdixada...?

Y encara m' queda una miqueta de temps per forjar-me una novela ahont la protagonista es aquella noya. ¿Pero qué hi faré? ¿Entrar en l' oficina y deixarnos de romansos.

Los meus companys no m' tenen per un home pensador: diuen sencillament de mi que soch un badoch. Ja saber...! Ells poden anar ab senyors sabis y passar lo temps en una bona biblioteca, mentres que jo sols tinc temps d'anar a l' arxiu del mon y en vritat que es lo que més m' agrada.

Arribo finalment a l' escriptori y m' poso a trevallar tant de gust com puch.

Ve l' hora d' anar a donar la volteta per las fábricas a veure si 'ls nostres adalits productors estan ben servits de tot y si s' logra ulgun encàrrech ventajós, llavors ¡quina alegría...!

La victoria s' celebra en aquell cas ab tota pompa. —Anant al café...? preguntará algú. —Ca... res d' aixó. —Potser a ca 'n Justin...? —Tampoch. —Y donchs...? —Anant a donar la volteta per l' Encant.

Ja podeu figurarvos tot quant disfrutará en aquell lloch, atesas las mévas condicions segons vos he contat. Ara comprendréu al mateix temps lo molt que sufreixo quant me toca visitar al Sr. Pere, l' home que menos se m' sembla en aquest mon, l' home, que com ja he dit, es lo revers de la méva medalla. L' home que encare no sab qui eran Pablo y Virginia... Que no te noticia dels traballs d' Hércules... ¿Que no s' ha entermit ab la mort de Julieta y Romeo...? Pero, bah, fem un esforç... pujem l' escala y passem lo cancell tot dihent ja: —Bon dia, Sr. Pere... Reunim tot nostra coratge, com si haguessim de béurens una medicina molt amarga.

II.

Al cap d' un quart, encara no d' haberhi entrat, surto més furient que may saltant los escalons de quatre en quatre y m' en corro a casa del notari X. ¡Quin cas tan inesperat...! ¡Vaya una sorpresa!

Aquell bon senyor ja té historia; y pensar que jo l' criticaba... ¡Vaya si la té...! Com que ha tingut de plé a plé un atac de feridura...! ¡Pobre home, ves qui ho havia de dir...!

M' ha demanat que anés corrents a casa l' notari perque vol fer testament. ¡Ja casi no pot enrahonar, pero m' ha donat una mirada més expresiva...! ¡Qui sab...! Jo soch molt amich d' ell, y com no te parents...

Y quin senyor tan simpàtic...! ¿Qué importa que no s' cuidés de las tonterias del mon...? Los homes verdaderament treballadors que serveixen per alguna cosa de profit... no s' ocupan del pròxim ni son amants d' histories... ja se sab que en lo mon hi ha gent de tota mena y cada hu pensa a sa manera: ell no s' ficaba may ab ningú, no sabia si fulano s' havia enriquit treballant ó estafant, aixís donchs, aquesta sola qualitat l' honra moltíssim y l' hi fa molt favor. Vámos, es digne de que li fassin una gran necrologia.

Y no es pas res l' embolich...! ¿Que s' haurán cregut aquella colla de papanatas?

Los teixidors y aprenentots, lo fadri major, la criada, dugas vehinas y no recordo quant genteta més... vaya un modo de ferli la gara gara tot plorant y portantli alguna calenta ab sucre...! Valga que jo hi arribat a temps! Prou ha estat un miraclel...

Vuit dias després de totas aquestas tribulacions jo gosaba del tot regirant láminas y comedias en las taulas dels Encants, ahont vaig passarhi un dematí deliciós. ¡Si ni havia de ferramenta y trastots vells aquell diven-dres...!

—¿Hi anabas a celebrá l' bon resultat d' algun negoci...? preguntará tal vegada l' amich lector.

—¿Ca... res d' aixó...! Hi anaba a distreure ma tristesa perque acababa de perdre un bon parroquiá. Ara fos a fe jo no l' hauria criticat tant... aquell bon senyor podria no teni historia; pero de tots modos ja havia passat a l' historia.

—¿Y donchs que no t' va deixar res...? preguntará algú més curiós.

—¿Ca barret...! La novela m' va surti malament com totas las altras que m' forjo. Lo notari ja no va serhi a temps.

—¿Donchs qui va heredar...?

—No hu sé.

—Serian los seus dependents, ó la criada, ó potser las vehinas...

—No hu crech. ¡Potser, lector, tú has quedat hereu! Jo fos de tú ho aniria a preguntar al para reverent que va confessarlo... ell pot saberho més que ningú.

MIQUELET.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Per fi ha arribat l' hora! No s' podran may pensar las ganas que tenia de que s' inaugurés la temporada de Pascua en la Casa Gran. Per aixó no dech haber sigut jo sola perque, vámos, lo bombo y 'ls platerets que ve locant lo Marqués dels ulls de poll, fa cosa de un mes, casi, casi n' ha de haber fet venir ganas a molta gent. Y la veritat es que siga pel bombo ó per lo que s' vulga, l' diumenge de Pasqua l' Liceo estaba plé com un ou. ¡Mare de Déu! ¡Quina calor! Jo 'ls asseguro que ab una mica més m' espifiho; valga que aquell municipal que m' fa l' aleta tan temps ha, vá fer que m' fessin puesto a un cap de fila; sino hagués tingut aqueixa sort, crech que me n' hauria hagut d' entornar a casa. —Pero per aixó 'ls asseguro que m' varen posar un vestit com una coca. —Ja 'ls dich, me servirà ben bé de experiencia. Pero, passem al assumpto que l' temps passa y la Joana balla.

A las vuit en punt lo mestre senyor Goula vá sentarse a la cadira y lo mateix que un general quan comensa la batalla, vá empunyar lo bastó de mando. ¡No varetg quedar poch sorpresa al sentir lo preludi dels Hugonots! Aquella orquesta no semblava la mateixa. ¡Y quinas orelles més dretas feyan tots los musicis! Semblaban com tos cunills quan tenen por al cassador. La noya del Sr. Pío qu' es com si diguessim l' que governa la Junta que sens dupte per aixó s' titula de govern, vá dirme que el Sr. Goula, al pendre la direcció havia aumentat la corda, y llogat molts més coristas. —Ben fet. —No u vaitj notar pas poch. Aixís que s' aixeca el teló vá sortir lo senyor Nevers fent los honors als amichs que tenia convidats. Creguin que per ser novato en aquella part no u vá fer gens malament. Després de dir quatre cosas y de cantar tots plegats un coró ab alegría, vá arribar lo senyor Sani es dir, lo jove Raoul. —Quin modo de fer muixoni l' públich! Qual-sevol hauria dit que anaba a predicá l' bisbe. —Y fills meus vaya un xasco que ns vá donar! —No se si per causa del temps ó perque estaba cansat encare no vá obrir la boca vá fer coneixe que s' trobaba enragollat; y de quin modo! En fi que ni en lo duo ab la xicota s' va arribá a despejar. —Per aixó ja vá cridar forsa ja, aixís es que tots los del meu veynat inclús los del 5° n^o pis lo varen aplaudir en gran. —Perque aquella gent, jase sap, si 'ls vol tenir ben contents vingan crits y endavant. Mentres la colla de condes feyan tots la gran brometa, vá arribar lo Sr. Mayni, aquell baix de alló de la Rambla, ¿sabem? y vá cantar lo pif, paf. —Mirin ho vá pelar bé. —Encara que no m' va estranyar, perque tots sabem que fa molt poch temps li varen ben ensenyar. —En acabada la cansó, vá compareixer l' Urbano, la senyora Bianchi-Fiori vestida de punt en blanc lo mateix que si fos home. —Té una veu molt desigual y canta de una manera que benehits siguem de Déu; válgali la figura y la caixa de colors, que sino ja té segur que l' hi haurian tocat la esquena, y... passem al segon acte. ¡Ayl may hi haguessim passat! Déu meu, Déu meu, ¡quina Reynal! Si d' alló n' dihen cantar, pleguem lo ram. —Miri senyora Ricci, si m' vol creure a mi, deixiu corra perque ab conciencia no pot pas continuar. La seya sort vá ser que aquell minyonas que fan cabriolas ans de ficarse al bany, van distreure un xich al públich.

La Valentina segons varetg comprendre la coneixia tothom; crech que si no hagues sigut aixís hauria tingut disgustos per que la veritat es que també estava enragollada. —En fi de l' acte segon si en trayem lo concertat no se n' pot approfitar res. Passem al tercer.

¡No n' surten pocas de cosas! Coro de guerrers, plegaria, professioneta, gitanas, ballerins, catòlics, buscarahons, campana, sereno, desafío, caballs y hasta una gondola y achas. —Y 'ls personatjes? No n' hi ha cap qu' hi fassi falta. —Valentina, Raoul, Marcelo, Nevers, Saint-Bris hasta aquells dos condes suats ab mitxas de majordona. —Vaya s' coneix que l' autor vá voler fer pesa bona. Més jo 'ls puch assegurar que tret lo coro rataplum, la pl' garta, la musiqueta del ball y el duo de Valentina y Marcelo lo demás los ho dono tot per cap diné —al final tocan una polquilla que m' va semblá que m' trobava al Tivoli ¡Homes! a propòsit del duo, vaya uns treballs vá tenir un senyor del meu costat per con-vense a uns joyenets que tenian la taleya de cridar quan lo Marcelo cantava lo yo non tremo, no, no, no, y donchs y alló de la Rambla? —Pero vámos, al fi 'ls va con-vense y varen ser bons minyons.

L' acte quart si que enamora. El coro de la conjura y el duo del Raoul y Valentina ne valen més que'l Perú. ¡Quina llástima que ab un dels freres li fes figa la veu en lo tros de la conjural Vá fer perdre tot l' afecte, pero vámos, lo Sr. Goula s' vá portar com un home, fins li van fer repetir. En lo duo tampoch no m' va agradar gens. No hi vist may en ma vida un home més glas-sat. Figurinse que quant Valentina li diu que l' estima molt ella, s' queda mes parat que si fos un estaquirot. ¡Quin home, mareta méva! Vámos no se com son fets.

Lo quint acte fou molt curt. No se perque desde l' principi varetg venir sospitant que se acabaria tot com lo rosari de l' aurora. Aixís vá ser, apenas varen sortir Raoul, Valentina y Marcelo, que una colla de fanà-tichs se 'ls hi varen tirar sobre y sense cap mirament

los varen despatxar a l' altre barri —Vaya una cara debia posar San Pere quan els vá rebrer: segur que no 'ls debia deixar entrar. No duyan 'ls papiers arreglats. Jo 'ls asseguro que n' part m' en vareig ben alegrar—perque, vámos. —Quin motiu tenian per voler ser protestants? ¡Y encara dirá l' amó que la religió no serveix en lo mon per res! Mirin si n' fa de temps que serveix per forsas cosas.

Ja volia dir jo, que l' senyor no m' vingues a rom-prer las oracions; are diu que s' tart y que acabi per anar a tirá 'ls macarrons a la casarola. Vaya acabaré a tall de telegráfo. Valentina, Raul enragollats, Reyna Margarida xiulada, Patje pot ser fara sort, baixos sempre aplaudits, coro y orquesta molt bé, l' resto y l' conjunt magre, com lo palpis de cuixa. —Salut y pesetas desitja

LA MARIA DE CAL SENYOR PEPINO.

LO REY DE GANDOLFIA.

CANSÓ DE BERANGER.

A Gandolfia hi hagué un rey
que no l' cita pas l' historia;
no tenia cap més lley
que dormir sens dol ni gloria.
Duya en lloch de la corona
barretina molt bufona.
De Gandolfia tot fulano
no cessava de exclamá:
—¡Oh quin rey més campetxano!
oh, quin rey més casulá!
Com lo rey de aquesta terra
no n' hi ha!

Ell menjava ab desembrás
quatre voltas cada dia;
dalt de un burro, pas a pas
lo seu regne recorria.
Confiat, sempre joyós
per guardarse d' un gos.
De Gandolfia tot fulano, etc.

No tenia cap més mal
que una set que no s' calmava,
pel demés era com cal.
ell d' impostos no n' cobrava.
La contribució més llarga
era un patrió per carga.
De Gandolfia tot fulano, etc.

A las noyas d' ull de cel
feya l' rey molt bona cara,
los seus súbdits sens rezel
lo tractavan tots de pare.
Era un rey tant bondados!
tant amable y carinyós!
De Gandolfia tot fulano, etc.

No engrandí may sos estats,
als vehins los deixá viure,
y mirall de potentats
sols pensá en gosar y en riure.
Sols un cop vá fer plorar:
quant lo duyan a enterrar.
De Gandolfia tot fulano, etc.

Un retrato n' ha quedat
que será memoria eterna;
no n' hi ha d' altre: está pintat
al portal de una taberna...
Vajá a vuit ó vaji a dotze
es lo rey del qu' a sa l' cotze.
Y entre tant no hi ha fulano
que may deixi d' exclama:
Es lo rey més campetxano,
es lo rey més casulá.
Ja de reys de aquesta mena
no n' hi ha.

J. Roca y Roca.

ESQUELLOTS.

Pochs dias endarrera ván ensorrarse en lo cementiri de Barcelona més de trescents ninxos, quedant en descubert un gran número de cadavers allí enterrats. ¿Qué s' creuen que aixó es efecte del mal estat de las construccions del cementiri de Barcelona?

Ca, no senyors. Res d'aixó. Sencillament, los morts deuen agitar-se molt aquests dias.

Estém en visperas d' eleccions... y després n' hi ha tants a las llistas!

A Madrit s' está cubrint a tota pressa una suscripció de bonos.

¡Lo que son las cosas!
A provincias totas las suscripcions que s' cubreixen no son de bonos, son de malos.

En la Pasqua d' aquest any lo mercat de béns ha sigut més magre que 'ls altres.

Aixó sembla qu' indica una cosa.
La llana ja no s' ha de anar a buscar a l' Esplanada
sino entre 'ls neos.

Los periódichs d' aquests diás s' han escandalisat y
han escandalisat als seus lectors parlant de una persona
devota, molt devota, propietaria de una casa del carrer
de Sant Rafel.

Tenia 'l primer pis per llogar, no 'l volia ningú y per
fi, van presentars'hi unas fulanas, varen fer traetes, y
'ls hi va cedir la clau.

Escàndol é indignació dels altres vehins, protestes y
promesas de que se 'n aniran, de tot va haberhi y tot
en va. Las fulanas, las palomitas com diuen los citats
periódichs van quedarshi.

Nota: l' amo de la casa, la persona devota ¿dirian
may qui era?

Donchs era un capellà.

Un altre fet del clero.

S' está desmontant l' altar de los Dolors dels claustros
de la Catedral, al objecte de colocarihi l' panteon de una
senyora molt acaudalada.

Se tracta de la senyora de 'n Girona.

Cada dia 'm convesco més y més de que 'ls quartos
fins per anar al cel serveixen.

Ja 'n veuen, davant dels millons de 'n Girona, fins la
Mare de Déu desocupa.

Al Teatro Principal s' ha presentat un francès que
fent jochs de mans arriba fins al extrem d' escamotejar
la seva propra persona.

Quina llàstima que siga francès!

Bén hè podria servir de president de mesa en las pró-
ximas eleccions.

Ja no tenim de governador a D. Leandro.

D. Càstor va caure a las foscas; D. Leandro ha caigut
enlluhernat, a la llum del gas.

Lo nou governador se diu D. Perfecte.

Ja veurem aquesta perfecció fins ahont arriba.

Lo rector de Sans diuen que va fer baixar a un pre-
dicador qu' era a la trona perque predicava contra 'ls
hipócritas.

Mirantho de certa manera va fer molt bè.

Sino hi hagués hipocressia ¿com se las compondrian
molts que vesteixen sotana per fer bullir l' olla?

L' escena passa a la Catedral de Tarragona, 'l di-
vendres sant:

Hi entra una senyora molt coneguda, molt honesta y
molt reputada, s' hi acostà un capellà y ab mals mo-
dos la treu del temple.

¿Per quin motiu?

¡Admirinse! Perque duya sombrero!

Rapides de las comunicacions.

«Una carta destinada al correu interior y tirada al
busson lo dia 3 a las 8 de la nit no va arribar al seu
destino sino 'l dia 5 després del mitj dia.»

Y un periódich pregunta:

—De que serveix lo correu interior?

Ja 'u veuen de que serveix.

No hi ha pecador que no s' arrepenxi, ni músich
religiós que quan vinga 'l cas no fassa l'ullet a una xi-
cota.

Preguntin si per cas lo que jo 'ls asseguro a D. Candi
Candi, célebre autor d' aquell himne tant célebre
del «Ruja el infierno, brame Satan.»

Are últimament ha escrit ab lo titol de *Rimembranza*
d' amore un vals ab acompanyament d' orquesta.

Y per alló que diuen de las cosas que per ferlas s'
han de fer ben fetas, aquest vals va cantar-lo la Ferni
'l dimars de la senmana santa.

¡Ah!

«Ruja el infierno
brame Satan.
Candido Candi
¡vés que 't dirán!»

¡Ab quin gust parlariam are d' eleccions!

Pero, francament, tenim por de que 'l governador
nou, com que no som polítichs, nos agafés pel seu
compte y 'ns elegís per victimas de las sévas primeras
midas.

Sempre 'ns han agradat més als periodistas las midas
dels sastres que las dels governadors.

Y ademés, lo Sr. Olalde es tan Perfecte!

Ja han sortit las cançons de 'n Mestres.

La lletra y l' ilustració son sévas, la música de 'n
Rodoreda, l' edició de 'n Lopez, l' impresió de cá 'n
Tasso, y tot plegat forma un tomo, pel fondo y per la
manera com está presentat de lo millor que ha produ-
hit la literatura catalana.

EPÍGRAMAS.

Parlant en Pere cert dia
de gossos, deya a un company:

—Los estimo ab tal afany
que per ells tot ho daría.

Y anyadí lo gran tanasi
ab vèu sortida del cor:

—Sentiria un gran dolor
si no 'n tingués quan me casi.

Ch.

Per últim ja 'l tinch soldat
deya un pare ab alegría.

—¿Que parla del seu xicot?
vaig di: alguna picardia

l' hi haurá fet quan tant l' alegría
veure l' sorja...

—Que embolica
Jo l' hi parlo del dipòsit

que m' ha soldat lo lampista.

U. P.

QÜENTOS.

Era cap-al-tart.

A l' entrada de un carrer hi havia aquell rétol tant
sapigut:

«Se prohibe orinar en este sitio etc. etc.

Y a sota mateix del rétol un senyor de cara a la pa-
ret en actitud etc. etc.

Més enllà dirigintse al senyor un municipal tot esbe-
rat que ja s' ficava la multa a la butxaca...

Lo senyor se 'n adona, y sense moure 's crida:

—«Lladres!... lladres!... Correu que ha tirat carrer
avall...

Lo municipal tors lo curs, empren la marxa, y 'l sen-
yor se 'n vá rihtense de la seva treta.

Are 'ls donaré un medi que vá emplear un dia un
amich meu que vá fer una carrera ab cotxe y s' havia
descuidat a casa 'l porta-monedas.

Al baixar, comensa a mirar per dintre del carruatge,
aixecant cuixins y regirantho tot.

—¿Que busca? diu lo cotxero.

—Res, duya una moneda de cinch duros, m' ha cai-
gut y no la trobo.

—Espéris diu lo cotxero.

Y montant al pescant y donant latigasso al caball,
escapa ell y 'l cotxe a carrera desfeta

L' ambició dels cinch duros.

—¡Ah, tonto! exclama l' amich: jo no 't volia esta-
far: are tú mateix t' estafas.

En la loteria que van fer a la exposició de Paris a un
negre l' hi va tocar ¿que dirian?

Una pastilla de sabó y una capsa de polvos d' arrós.

Si hagués sigut català, hauria dit:

—Déu sempre dona fabas a qui no té caixals.

Mentidas de cassadors:

—Vaig veure, deya, una restallera de conills que pe-
lavan una branca de olivera. Estavan arreglarats. Jo
que si, deixo la baqueta dintre del canó, tiro y 'ls enfi-
lo a tots.

—Jo, deya un altre, ja havia acabat los perdigons y
m' estava al peu de una font fent beguda. Se m' acostà
una llebra grossa com un burro. ¡Quina llàstima! De
cop se m' acut l' idea de carregar l' escopeta ab los
pinyols de las olivas que m' havia menjat, l' hi tiro, y
la llebra se m' escapa. Al cap de dos anys per aquells
votants vaig matar una llebra que tenia un abre petit
al cap. Era la mateixa llebra, sino que 'ls pinyols l' hi
havian brotat.

*

Mentidas de pescadors:

—Jo, deya un, tiro l' am, sento que pica y 'm surt
un llubarro de un parell de pams. Quan vaig netejarlo
tenia al pap un porta monedas ab més de trescentas
lliuras esterlinas.

—Pitjor jo, responia un altre, lo que a mi m' ha pas-
sat no l' hi ha succehit a ningú. Tiro l' am, sento que
pican, ala, enlayre..... ¿Que dirian que m' vá sortir?

—¿Que?

—Una llumanera.

—¿Una llumanera?

—Si, una llumanera encesa.

Un escribia una novela que passava al sigle dotze, y
en boca de una marquesa hi posava 'ls següents ter-
mes:

—Moguda com per una connoció eléctrica, blanca
com un paper avants d' imprimirse, vaig girarme lo
mateix que la brújula cap al nord, envers lo meu esti-
mat que 'm contemplava encés com la pólvora.

—Escolti, l' hi deya un crítich ¡Ja n' está ben segur
de que en lo sigle XII s' havia descubert la pólvora,
la brújula, l' imprenta y l' electricitat?...

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Hermosa nineta
si escoltas mons planys
veurás que no tersa
qui te está parlant.
Escolta donzella
já ma hu dos vindrás?
¡Ay! si tu vinguessis
podriam parlar...
—No sigui tronerá;
já t'è mals de cap?
puig que hu dos primera
no te per mudas
y a casa no volen
joves tan pelats
per arreglá un tot
que no 'm convé pás.

PEPIS.

II.

En hu dos de total
vaig coneixe una pubilla
que d' un tersa d' allí es filla
y que t'è un pamet tal cual.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

Sense cua soch vocal
consonant soch sense cap.
Are, lectors, si rumian
trobarán un animal.

PAU XOLA.

TRIANGUL DE PARAULAS.

La 1.ª ratlla es una funció pública la 2.ª lo que hi ha ab
un joch; la 3.ª lo que portau los soldats; la 4.ª lo que mals
rosegan y la 5.ª una lletra.

CONVERSA.

—¿Que no tens gana, Gregori?
—Que no veus que acabo de dinar?
—A pa, home, esforçati!
—Vaja, donchs, menjaré un poch de...
—De que?
—Entre tú y jo ho hem dit.

AIXORANSUT.

TRENCA-CLOSCAS.

España, Fransa, Rusia, Inglaterra, Upsal, Austria,
Suecia, Grecia.

ISIDRO MÚSTICH.

GEROGLIFICH.

C O. m + in 100 C.

C. gas. T.

an + K rs. F.

an P. ag.

Als. o. fi. 6.

PAU COLOM.

SOLUCIONS

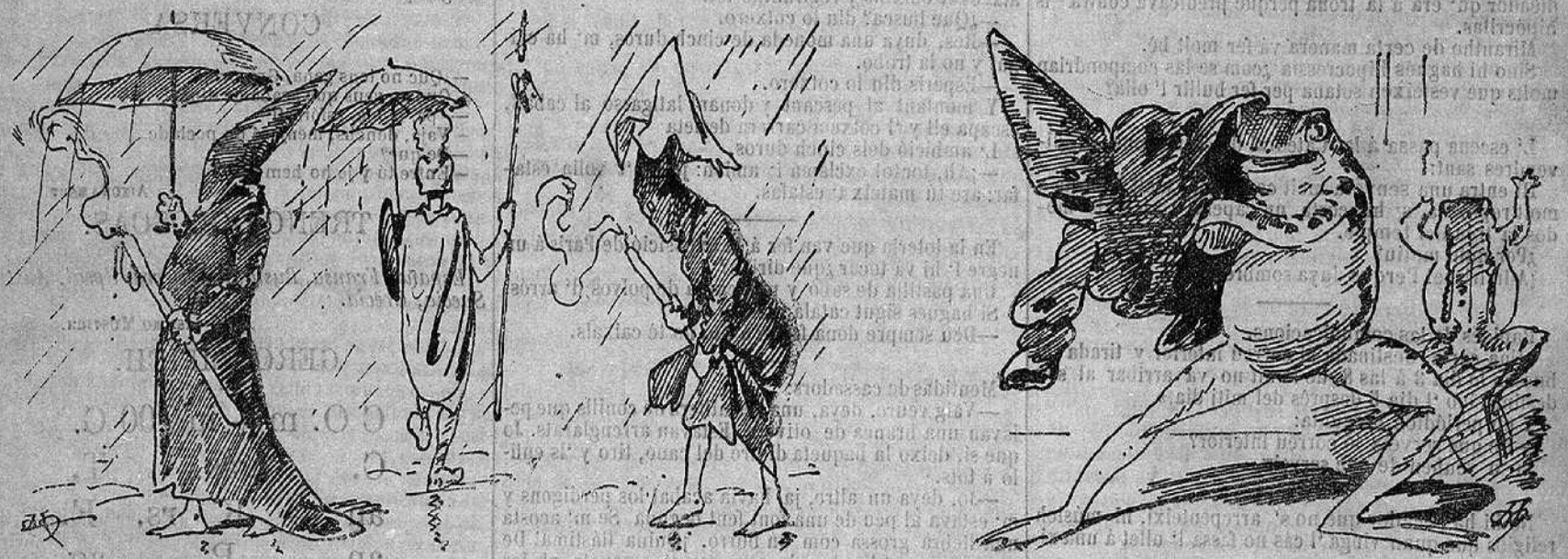
A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Paleta.
2. IDEM 2.ª—Cardona.
3. MUDANSA.—Pep, pop, pap.
4. ENDEVINALLA.—Farola.
5. LOGOGRIFO NUMERICH.—Barcelona
carabela
arancel
corona
barco
coco
ral
or
b.
6. TRENCA-CLOSCAS.—Sebastopol.
7. CONVERSA.—Pellaire.
8. GEROGLIFICH.—No hi ha mal que cent anys duri.

RECORTS DE SENMANA SANTA.

Croquis de Professó.

Aixó si qu' era donar l' aygua per la mort (y passió) de Déu.

Transformació d' alguns congregants al tornar á la Iglesia.

Apesar de las ordenansas municipales los fídelos no han faltat á la tradició.

Aixís s' ha acabat tot: ab llana.